

Κανείς δὲν ἀγαπάει τὸ βράχο, ὅμως νὰ μας
ἔδῳ.

Ἡ νύχτα ρ. γει. Ἐνα λαμπύρισμα
Στὸ φεγγαροφῶς,
Γλιστράει μέσα σὲ σκιά κέδρων:
Πίσω κεῖ ἄορατα
Κοῦα περήφανα μάτια
Τοῦ Κούγκαρ ἢ τοῦ Κογιότε
Μὲ παρατηροῦν πού σηκώνομαι καὶ φεύγω.

Μύθοι καὶ κείμενα - Κυνήγι

16

Πόσο σπάνιο νὰ γεννηθεῖς ἄνθρωπος!
Ξέπλυνέ τον μὲ κεдрόφλουδα καὶ γαλατσίδα
στεῖλε σπῖτι τους τοὺς διαολογιατροὺς.
Μωρὸ, μωρὸ, εὐγενικὸ μωρὸ
Μ' εὐγενικὴ καρδιά μωρὸ

Ἐνα χέρι ψηλά, ἕνα χέρι κάτω
«Ἐγὼ μονάχα εἶμαι ὁ τιμημένος»
Γέννηση τοῦ Βουδδα.
Κι ὀλόκληρο τὸ σύστημα τοῦ κόσμου τραν-
τάχτηκε.
«Ἄν αὐτὸ τὸ μωρὸ τὸ εἶπε αὐτὸ πραγματικά,
Θὰ τὸ κομματιάσω καὶ θὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά»
εἶπε ὁ Τσάο—τσου ὁ Δάσκαλος τοῦ Τζέν.
Ἄλλὰ
Σκίουροι, γκριζοσκίουροι καὶ
Χουσοντυμένοι χαμοσκίουροι
τοῦ ἔφεραν τὸ καθένα ἕνα καρύδι.
Ἄφου ἢ ἀλήθεια εἶναι ἢ πὺ γλυκεῖα γεύση.

Κορίτσια θὰ κρατοῦσαν στὴν ἀγκαλιά τους
Μιά ἄγρια γκαζέλλα ἢ ἄγρια λυκόπουλα,
Καὶ θὰ τοὺς ἔδιναν τὸ ἄσπρο τους γάλα,
αὐτὰ πού θὰ ἔχουν νεογέννητα μωρὰ σπῖτι
Στήθη ἀκόμη γεμάτα.
Φορώντας ἕνα κηλιδωτὸ ἐλαφόδερμα
κοιμώμενες κάτω ἀπὸ δέντρα
βακχίδες, μεθυσμένες
Ἄπο κρασί ἢ ἀλήθεια, ὅ,τι θέλετε,
Σημαίνοντας: συμπόνια.
Ἐκτελεσται: ἄνθρωπος καὶ ζῶο, τὰ ζῶα
Πέτυχαν τὴ φύση βουδδα
Ἄλα ἐκτός
Τὸ Κογιότε.

Γκρέγκορ Κόρσο (1930)

Τὸ τρελὸ γιὰ

Τοὺς κοιτάζω πού δέχουν τὸ τελευταῖο γάλα
πού θὰ βγάλουν ἀπὸ μένα.

Περμεινουν νὰ πεθάνω.
Θέλουν νὰ φτειάσουν κοιμπιὰ ἀπ' τὰ κόκκαλά
μου.

Ποῦ εἶναι οἱ ἀδερφὲς μου κι οἱ ἀδερφοὶ μου;
Ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς μοναχὸς ἐκεῖ πέρα, πού φορ-
τώνει τὸ θεῖο μου,
αὐτὸς ἔχει καινούργιο σκοῦφο.

Καὶ κείνος κεῖ ὁ ἠλίθιος σπουδαστὴς του —
ποτέ μου δὲν ξανάδα κείνο τὸ κασκόλ.
Φτωχὲ θεῖε, τοὺς ἀφήνει νὰ τὸν φορτώνουν.

Πόσο θλιμμένος εἶναι, πόσο κουρασμένος!
Ἄναρωτιέμαι τί θὰ τὰ κάνουν τὰ κόκκαλά του.
Καὶ κείνη ἡ ὄμορφη οὐρὰ!
Πόσα γορδόνια παπουτσιῶν θὰ φτειάσουν ἀπ'
αὐτὴν;

Ταξίδι σπόρων

Νά, πᾶνε
κι ὅπου σταματήσουν
θὰ φυτρώσουν δέντρα

Τὰ καρύδια τῶν ἀμνησιακῶν σκιούρων
θὰ γίνουν πὺ καρύδια
Τὸ νεράγκαθο τρέμει τὴ γούνα ζῶο
Καὶ γύνη ὁ ἄνεμος φέρνει

Γιὰ μερικοὺς σπόρους
τὸ γεῦμα εἶναι τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ

Ὀνειροπαριμένη πραγματοποίηση

Ἡ εὐγενὴς καταγωγή τοῦ ψοφιμοφάγου φτά-
νει ὡς τὸ Θεὸ
Ποτὲ ψοφιμοφάγος δὲν ἦταν π ρ ὦ τ α ψοφι-
μοφάγος —
Κεῖ πίσω μὲς στὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ καθόταν
σάν πέτρα
— κανένα φῶς στὰ ποικίλα μάτια τους.
Ζωή. Ἦταν ἡ Ζωὴ μπηγμένο κουτάλι στὰ
στόματά τους
Κοράκι τσακάλι ὕαινα γύπας σκουλήκι ξέπνη-
σαν σ' ἀνάγκη
— βουτώντας στὸ θάνατο σάν στή σούπα.

A D D I O

γιὰ τὴν Τζούλια Τσάνλερ - Λωρίν

ἔχω καθίσει στὸν πὺ παλιὸ θρόνο τῆς εὐρώπης
& ἄκουσα τὸ παγόνι νὰ σκουβίζει μὲς στὰ ἐρεῖπια
ἔχω πει ἀπὸ τὴν κασταλία πηγὴ
πού οἱ λατίνοι ποιητὲς ὀνόμαζαν
πηγὴ τῆς ἐμπνεύσεως
& παλαμῖσει τὸν ὀμφαλὸ τοῦ κόσμου στοὺς δελφούς

ἔχω ἰδεῖ τὸν ἥλιο
πάνω σὲ κόκκινες κολόνες
& καὶ χρυσὲς κολόνες

& και γαλάζιους πιθήκους
& ιδεί το βασιλιά των κρινών
ν' αναδύεται
 ἀπ' τὸ φλογερὸ τοῖχο
 τῆς κρήτης
 φτεροφόρο μύστη
 λαμπερὸ ψηλὸ και νέο
 ἀπ' τοὺς σεισμοὺς τοῦ χρόνου

και τὸ μαντεῖο τοῦ ἀπόλλωνα
ἀκούσει τὴν πυθωνίδα
ἀπὸ τὸ βράχο : ΔΙΑΛΕΞΕ

γονάτισα ἀνάμεσα στὶς ἀγριομολόχες στὸ πορτοκαλλόδασος
ξέροντας πὼς αὐτοὶ οἱ βράχοι και τὰ χάσματα θ' ἀλλάξουν ἄλλη μιὰ φορὰ
και θὰ κατακυλήσουν

πέρασα μιὰ γιγάντια σάφρα ποὺ καταβροχθιζόταν ἀνάμεσα στὰ θραύσματα
ἀπὸ μαῦρα μιμηγῆγια πεινασμένα & ἰσχνὰ

μιὰ νυχτερίδα δόσκησε τὸ χέρι μου τὸ σούρουπο μιὰ παντόφλα φεγγάρι ἔδωσε κέρατα
στὴ βουνοκορφὴ

& πάνω στ' ὄροπέδιο
κάτω ἀπ' τὸν ἔλυμπο οἱ καρέκλες & τὰ τραπέζια τρέμαν στὸ ξενοδοχεῖο
ἐνῶ οἱ τουρίστες μάζσαγαν μ' ἀχήματα ψιθυρίσματα

& και οἱ καταστηματαρχες τρελοὶ ἀπὸ λαίμαργία
λῆστευαν τ' ἀνέλιδα ταμεία τους

οἱ χοριάτες κυλιούνταν στὴν κοπριά ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ ξεφλουδισμένο χρυσάφι
ἀπὸν ὁ μωσαϊκὸς παντοκράτωρ κοίταζε αὐστηρὰ ἀπὸ τὸ ταβάνι
μὲ τὸ ζηλιάρικο μάτι τοῦ δημιουργοῦ

& ἔχω ἀκούσει τὸ γαῖδουρι νὰ γκαρίζει και τὴ γίδα νὰ βελάξει
και τὸ μούλαρι νὰ κλ... και τίς γάτες νὰ ξευγαρώνουν και τοὺς κοριοὺς νὰ σπᾶνε
& και τ' ἀγόρια νὰ κατ..... και νὰ χοροπηδοῦνε μαζί
και τὸ τζουκμπόξ νὰ πλαταγίζει τὸν οὐρανὸ

ἀλλὰ τὸ νόημα δὲ θὰ ξεκαθαρίσει
σὰν τὸ φῶς
τὸ μήνυμα δὲ θὰ περάσει ὡς ἔδῳ

τὸ ζῶο δὲ μπορεῖ ν' ἀκολουθήσει τὸν ὕδροφόρο
ὡς μέσα στὴν ἀπάνω κάμαρα
& κι ὁ χρόνος

εἶναι δίπλα

συνεχίζεται

μετάφραση: Σωκρ. Α. Σκαρτσῆς

ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Μὲ τὴν καρδιά, παιδιὰ, κι' ὅπου μᾶς βγά-
λει,
μὲ τὴν καρδιά κι' ὁ Θεὸς βοηθός!

Μὴν ἀφήνετε τὴν καρδιά
ν' ἀποτραβιέται στὴν ἄκρη,
μὴν τὴν ἀφήνετε νὰ σκύβῃ στὸ κέντημά
της.

Χρόνια τώρα καθόμαστε ἀπάνω στὴν καρ-
διά μας,
χρόνια τώρα γονατίζουμε ἀπάνω της.

Γροθιές ποὺ μᾶς ἔδωσε σήμερα στὸ στή-
θος ἢ καρδιά,
μᾶς τράνταξε!

Κώστας Μόντης